

Έλεος!

Σε φλεγόμενο Καιάδα ρίχθηκε το περασμένο Σαββατοκύριακο, σχεδόν, στο σύνολό της η χώρα. Οι δεκάδες νεκροί των πυρκαγιών του συγκεκριμένου διημέρου υπογραμμίζουν κατά τον πλέον τραγικό τρόπο τη χρόνια και χαρακτηριστική αβελτηρία του κράτους, απέναντι στο μείζον ζήτημα της περιφρούρησης της ανθρώπινης ζωής, της ιδιωτικής και δημόσιας περιουσίας, της προστασίας του περιβάλλοντος, της αποτροπής τέλεσης εγκλημάτων από ηθελημένους ή αθέλητους εμπρηστές. Οι νεκροί από τις πυρκαγιές ήταν ζήτημα χρόνου, υπό αυτές τις συνθήκες. Μαζικά, δυστυχώς, καταγράφηκαν αυτό το καλοκαίρι.

Ηεκ των υστέρων, ηθελημένα και περίπου μοιρολατρική, αντιμετώπιση των πυρκαγιών, με την επίκληση φυσικών φαινομένων που έχουν ως συνέπεια μεγάλης έκτασης φυσικές καταστροφές, ή η συστηματικά εκφραζόμενη και από τα πλέον επίσημα χείλη πεποίθηση οργανωμένων σχεδίων εμπρηστών, δεν μπορούν και δεν πρέπει να αποτελούν άλλοθι για όσα οφείλαμε ως κράτος να κάνουμε και ουδέποτε πράξαμε. Δεν είναι δυνατόν να γίνουν αποδεκτά ως αιτιολόγηση του εξαιρετικά μεγάλου αριθμού ανθρώπινων θυμάτων. Έλεος!

Τα φυσικά φαινόμενα πάντα θα υπάρχουν. Δυστυχώς και οι εμπρηστές, σε αριθμό βέβαια ανάλογο των «κινήτρων» που θα υπάρχουν. Γιατί, όμως, πλάι και σε αγαστή σύμπνοια με αυτά τα δεδομένα, θα πρέπει να συνυπάρχει ως... προσάναμμα και η κρατική αδιαφορία;

Ηανείπωτη θλίψη που διακατέχει το σύνολο των πολιτών για τους αδικοχαμένους της Ηλείας, Μεσσηνίας, Αρκαδίας, Λακωνίας, Ευβοίας, δεν θα μας αποτρέψει, τούτη την ώρα, από τη διατύπωση –με πλήρη συνείδηση της σοβαρότητάς του– ενός καίριου ερωτήματος - καταγγελίας: Τι περιμένει κανείς από ένα κράτος, που δεν σέβεται το Κοινοβούλιό του;

Και για όσους καμώνονται ότι δεν θυμούνται ή αγνοούν, θα υπενθυμίσουμε το ομόφωνο πόρισμα της Διακομματικής Κοινοβουλευτικής Επιτροπής (Μάιος 1993), που μέσα σε μόλις 74 σελίδες, μελετώντας σε βάθος το πρόβλημα των πυρκαγιών, κατέληξε σε συγκεκριμένες υποδείξεις τρόπων οργάνωσης και αξιοποίησης μέσων για τη μακροπρόθεσμη και αποτελεσματική αντιμετώπιση των πυρκαγιών. Πλην, όμως, ουδείς ενδιαφέρθηκε αυτή η σπάνια ομοφωνία, να μετουσιωθεί σε εθνική εκστρατεία.

Ίσως γιατί η Επιτροπή, μεταξύ άλλων, εκτίμησε ότι «τα προβλήματα δεν μπορούν να μπου ολοκληρωμένα στο δρόμο της επίλυσής τους, εάν δεν αντιμετωπιστούν και άλλοι τομείς της δασικής πολιτικής, όπως το ιδιοκτησιακό, ο καθορισμός των χρήσεων γης και το ευρύτερο θεσμικό και νομικό πλαίσιο». Αλλά μια τέτοια αντιμετώπιση, στο διάστημα που μεσολάβησε από τη σύνταξη του πορίσματος, μετρήθηκε από την εκάστοτε εκτελεστική εξουσία με το (κακώς εννοούμενο) πολιτικό κόστος ή όφελος, παραγνωρίζοντας ότι η ανθρώπινη ζωή δεν μπορεί να αποτιμηθεί σε χρήμα και μάλιστα σε μερικές χιλιάδες ευρώ, όπως σήμερα, δυστυχώς, συμβαίνει. Έλεος και πάλι!

